

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **JUDr. Juraj Podkonický, Ph.D.,** soudní exekutor se sídlem Evropská 663/132, Praha 6, zastoupeného JUDr. Pavlem Truxou, advokátem se sídlem Josefa Knihy 177, Rokycany 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů,** se sídlem pplk. Sochora 27, Praha 7, ve věci rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 15. 4. 2008, čj. PRÁV-0837/08-7 UOOUX0012MUG, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2011, čj. 8 Ca 251/2008 - 53,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2011, čj. 8 Ca 251/2008 - 53, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „žalovaný“) uložil žalobci rozhodnutím ze dne 31. 10. 2007, čj. SKO-4590/07-13, pokutu v částce 17 000 Kč. Žalobce vydal exekuční příkazy, v nichž označil v důsledku záměny rodných čísel jako povinného jinou osobu stejného jména, příjmení a data narození. Porušil tím povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. c) a f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), tedy povinnost zpracovávat pouze přesné osobní údaje a povinnost zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem,

k němuž byly shromážděny. Žalobce spáchal delikty podle § 45 odst. 1 písm. b) a c) zákona o ochraně osobních údajů.

[2] Rozhodnutím ze dne 15. 4. 2008, čj. PRÁV-0837/08-7 UOOUX0012MUG, předseda žalovaného změnil napadené rozhodnutí. Z výroku vypustil část, podle které žalobce porušil povinnost podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, a část, podle které se žalobce dopustil správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Jelikož dospěl k závěru, že žalobce spáchal pouze jeden správní delikt, přiměřeně snížil pokutu, a to na částku 10 000 Kč.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). K záměně rodných čísel dvou osob došlo mimořádně, neboť tyto osoby měly shodné osobní údaje. Žalobce napravil svou chybu a učinil opatření, aby se neopakovala. Žalovaný neprokázal, že žalobce významně zasáhl do práv dotčené osoby zásahem do jejího soukromí. Jednání žalobce nenaplňovalo znak protiprávnosti. Žalovaný vyložil skutkovou podstatu extenzivně a v neprospěch žalobce. Jelikož šlo o skutek v oblasti správního trestání, měl žalovaný vyložit skutkovou podstatu restriktivně. Pokuta byla nepřiměřeně vysoká vzhledem k tomu, že se žalobce omluvil dotčenému.

[4] Městský soud zrušil napadené rozhodnutí rozsudkem ze dne 21. 10. 2011, čj. 8 Ca 251/2008 - 53. Uvedl, že žalobce byl oprávněn zpracovávat osobní údaj – rodné číslo, avšak jen pokud byl tento údaj přesný. Žalobce porušil tuto povinnost, neboť rodné číslo opakovaně přiřadil k nesprávné osobě. K hrubému zásahu do soukromí dotčeného postačovalo vydání nesprávného exekučního příkazu, jež vzbuzoval dojem, že je dlužníkem. Při kvalifikaci žalobcova jednání žalovaný nijak nevybočil z mezí zákonné normy. Městský soud však shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, pokud jde o odůvodnění výše pokuty. Při stanovení výše pokuty měl žalovaný přihlédnout ke kritériím uvedeným v § 46 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů, anebo případně uvést, proč k některým z nich nepřihlédl. Rozhodnutí žalovaného ani rozhodnutí o rozkladu však neobsahovala takové úvahy. Žalovaný sice uvedl, ke kterým skutečnostem přihlédl, avšak nebylo zřejmé, pod jaká zákonná kritéria je podřadil. Tento nedostatek neodstranil ani předseda žalovaného, který snížil pokutu, protože uznal žalobce vinným pouze jedním správním deliktem. Soud tedy nemohl přezkoumat, zda se žalovaný vypořádal se všemi kritérii.

III.

[5] Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[6] Namítl, že si městský soud protiřečil v části, jež se týkala odůvodnění výše pokuty. Na jedné straně totiž uvedl, která kritéria měl vzít stěžovatel v úvahu při stanovení pokuty, ale záhy na to připustil, že ne vždy je nutné posoudit všechna tato kritéria. Stěžovatel se s městským soudem ztotožnil v tom, že není potřeba vždy posuzovat všechna kritéria podle § 46 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Toto ustanovení obsahuje jedno základní kritérium (závažnost protiprávního jednání pachatele), a další dílčí kritéria. Stěžovatel v kasační stížnosti zopakoval odůvodnění výše pokuty v obou správních

rozhodnutích. Ke každé posuzované skutečnosti doplnil, pod které zákonné kritérium ji bylo možno subsumovat. Podle něj postačovalo, pokud bylo zřejmé, jakou povahu měla ta která hodnocená skutečnost, a zda měla polehčující nebo přitěžující charakter.

IV.

[7] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti souhlasil s částí rozsudku městského soudu, jíž odůvodnil zrušení napadeného rozhodnutí. Naopak neztotožnil se s tím, jak se stěžovatel vypořádal s kritérii pro stanovení výše pokuty. Uvedl, že pokuta byla nepřiměřeně vysoká vzhledem k tomu, že se jednalo o první delikt žalobce. Stěžovatel nepřihlédl k tomu, že se žalobce s dotčenou osobou vyrovnal, omluvil se jí a učinil patřičná opatření. Rovněž nepřihlédl ani k výjimečnosti shody údajů dvou osob.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Přezkoumatelnost je jedním ze základních požadavků na rozhodnutí správních orgánů. Správní orgán byl podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“) povinen uvést v odůvodnění důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V rozsudku ze dne 28. 2. 2008, čj. 9 As 57/2007 - 111, Nejvyšší správní soud v tomto smyslu uvedl, že odůvodnění rozhodnutí má *„poskytnout skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí a má z něho být zřejmé, jaké podklady pro rozhodnutí správní orgán shromáždil, jak zhodnotil provedené důkazy a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil. Rozhodnutí, tedy výrok i jeho odůvodnění, totiž musí být jasné a přesvědčivé nejen pro účastníky správního řízení, ale i ostatní orgány a osoby, aniž by se k pochopení rozhodnutí musely seznamovat s obsahem správního spisu.“*

[11] Městský soud uvedl, že bylo povinností stěžovatele vypořádat se se všemi hledisky pro stanovení výše pokuty ve smyslu § 46 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Této povinnosti stěžovatel dle městského soudu nedostál, neboť v odůvodnění výše pokuty na poslední straně napadeného rozhodnutí nevzal v úvahu žádná z kritérií, která jsou uvedena v tomto ustanovení. Stěžovatel sice popsal v původním rozhodnutí okolnosti, jež ovlivnily výši pokuty, nicméně nepodřadil je pod jednotlivé kategorie podle uvedeného ustanovení. Soud proto považoval jeho rozhodnutí v této části za nepřezkoumatelné.

[12] Nejvyšší správní soud je však přesvědčen, že stěžovatel se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně vyjádřil ke všem námitkám žalobce a vypořádal se s nimi. Popsal okolnosti, které měly vliv na stanovení výše pokuty, přičemž přihlédl k následujícím skutečnostem: žalobce zpracoval nesprávné rodné číslo opakovaně i přes upozornění, exekuční řízení představuje závažný zásah do majetkových práv nesprávně identifikované osoby, pochybení se týkalo pouze jedné osoby, a žalobce uhradil dotčené osobě vzniklou škodu. V kasační stížnosti pak reagoval na výtky městského soudu tím, že k rozhodným skutečnostem přiřadil kategorie podle § 46 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů.

[13] Nejvyšší správní soud vychází ze setrvalé judikatury, podle které nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen odůvodněním kasační stížnosti podané proti rozhodnutí soudu, jímž soud zrušil správní rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nedostatky v odůvodnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, čj. 3 As 51/2003 - 58). Stěžovatel tedy nemohl napravit případnou nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí podrobnějším odůvodněním v kasační stížnosti.

[14] V nyní posuzovaném případě však odůvodnění výše pokuty v rozhodnutí o rozkladu postačovalo k tomu, aby bylo přezkoumatelným způsobem zřejmé, proč stěžovatel uložil pokutu a proč právě v konkrétní výši. Odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo jako celek konzistentní. Jsou z něj patrné úvahy, z nichž stěžovatel vycházel při hodnocení důkazů, které provedl. Vypořádal se s vyjádřeními žalobce. Správní řízení vyústilo v uložení pokuty a i z části odůvodnění o uložení pokuty je zřejmé, ke kterým skutečnostem stěžovatel přihlédl. Na straně 15 napadeného rozhodnutí uvedl, že vzal v úvahu závažnost zásahu do soukromí dotčeného subjektu, přičemž sníženou pokutu uložil při dolní hranici zákonné sazby. Pokutu uloženou v předchozím řízení pak snížil přiměřeně s ohledem na to, že stěžovatel spáchal pouze jeden správní delikt. Jestliže by odůvodnění výše pokuty představovala pouze tato úvaha, bylo by důvodné pochybovat o přezkoumatelnosti rozhodnutí. Nicméně stěžovatel uvádí na straně 11 žalobou napadeného rozhodnutí kritéria, ke kterým přihlédl v předchozím řízení. Z rozsudku městského soudu není zřejmé, zda si byl městský soud vědom toho, že i na straně 11 rozhodnutí jsou obsaženy, byť nikoli extrémně podrobně, úvahy o splnění kritérií pro uložení pokuty.

[15] Z části odůvodnění týkajícího se uložení pokuty bylo tedy možné zjistit, která kritéria podle § 46 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů stěžovatel zohlednil. Skutečnosti rozhodné pro stanovení pokuty bylo možné podřadit pod více kritérií podle uvedeného ustanovení. Opakování skutku i po upozornění lze podřadit pod kritérium závažnosti protiprávního jednání a je i okolností, za níž bylo protiprávní jednání spácháno. Spáchání skutku pouze vůči jedné osobě je pak polehčující okolností. Závažný zásah do práv exekučním řízením je následkem protiprávního jednání, úhrada škody je potom odstraněním tohoto následku.

[16] S ohledem na shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V tomto řízení je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí rozhodne městský soud i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. listopadu 2012

JUDr. Michal Mazanec

předseda senátu